

Flygtur

Ibland kan jag flyga. Jag brukar breda ut mina vingar och segla där uppe vid molnen. Det är så mycket enklare att andas där. Allt är mycket tystare. Det enda som hörs är mina vingslag. Jag är lika ståtlig som örnen och klok som ugglan. Jag landar på en plats där ingen har varit före mig. Breder ut mina vingar och låter solen värma min kropp. Där i gräset ligger jag naken med mina vingar utbredda längs min sida. Jag är så perfekt där i solens strålar. Som en tavla målad av en erkänd konstnär. Min kropp suger i sig av naturens energi och jag sjunker längre in i gräset. Jag slår rot som ett träd. Börjar växa ur jorden likt en blomma. Vingarna lossnar. Jag får blad. Slår ut som en ros i solen. Skriker efter ömhet. Kan någon plocka mig. Stoppa mig i en vas med vatten. Jag känner mig ensam där i solen nu. Vill ha tillbaka mina vingar. Men jag kan inte plocka upp dom. Jag har inga händer mer. Jag stannar kvar i solen. Väntar in kvällen. Jag vet att jag dör när det blir natt. Det är för kallt för en blomma att växa än.

Ibland kan jag flyga..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tess74 med Poeter.se id #43900 innehar upphovsrätten